

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 433/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 15097/2013 a Rvp 22699/2013; sp. zn. Rvp 15098/2013, Rvp 16348/2013 až Rvp 16356/2013, Rvp 22190/2013 a Rvp 22191/2013; sp. zn. Rvp 21674/2013; sp. zn. Rvp 21675/2013 a Rvp 21676/2013, Rvp 22192/2013 až Rvp 22194/2013, Rvp 22426/2013 a Rvp 22700/2013 a sp. zn. Rvp 22189/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uzneseniami Okresného súdu Košice I sp. zn. 17 Er 42/2005 z 25. novembra 2011 a sp. zn. 27 Er 130/2004 z 27. júna 2012, Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9 Er 105/2005 z 18. apríla 2011, sp. zn. 4 Er 289/2004 z 18. júla 2012, sp. zn. 8 Er 288/2009 z 9. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 289/2009 z 20. júna 2012, sp. zn. 12 Er 297/2009 z 20. júna 2012, sp. zn. 10 Er 268/2005 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 10 Er 609/2006 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 413/2009 z 30. júla 2012, sp. zn. 8 Er 413/2009 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 10 Er 275/2004 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 11 Er 324/2006 z 21. decembra 2012, Okresného súdu

Michalovce sp. zn. 16 Er 323/2010 zo 4. marca 2013, Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 Er 211/2005 z 22. novembra 2012, sp. zn. 7 Er 76/2008 z 15. novembra 2012, sp. zn. 4 Er 7/2007 z 15. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 48/2004 z 23. augusta 2012, sp. zn. 2 Er 230/2006 zo 14. novembra 2012, sp. zn. 4 Er 7/2007 z 15. augusta 2012, sp. zn. 9 Er 156/2003 z 12. júna 2013 a Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 12 Er 103/2005 z 25. apríla 2013, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoE 52/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 1 CoE 15/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 12 CoE 287/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 13 CoE 328/2012 z 20. februára 2013, sp. zn. 16 CoE 9/2013 z 12. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 316/2012 z 25. februára 2013, sp. zn. 14 CoE 256/2012 z 26. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 289/2012 z 21. februára 2013, sp. zn. 14 CoE 285/2012 zo 14. februára 2013, sp. zn. 15 CoE 519/2012 z 28. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 305/2012 z 12. februára 2013, sp. zn. 13 CoE 364/2012 z 11. marca 2013, sp. zn. 5 CoE 45/2013 z 20. júna 2013, sp. zn. 5 CoE 45/2013 z 20. júna 2013, sp. zn. 6 CoE 79/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. 15 CoE 155/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 1 CoE 66/2013 z 28. júna 2013, sp. zn. 16 CoE 291/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 16 CoE 293/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 14 CoE 79/2013 z 2. júla 2013, sp. zn. 16 CoE 291/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 105/2013 z 9. septembra 2013 a sp. zn. 4 CoE 103/2013 z 30. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 15097/2013 a Rvp 22699/2013; sp. zn. Rvp 15098/2013, Rvp 16348/2013 až Rvp 16356/2013, Rvp 22190/2013 a Rvp 22191/2013; sp. zn. Rvp 21674/2013; sp. zn. Rvp 21675/2013 a Rvp 21676/2013, Rvp 22192/2013 až Rvp 22194/2013, Rvp 22426/2013 a Rvp 22700/2013 a sp. zn. Rvp 22189/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 15097/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. mája 2013, 27. mája 2013, 14. októbra 2013, 31. októbra 2013, 4. novembra 2013 a 18. novembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 15097/2013 a Rvp 22699/2013; sp. zn. Rvp 15098/2013, Rvp 16348/2013 až Rvp 16356/2013, Rvp 22190/2013 a Rvp 22191/2013; sp. zn. Rvp 21674/2013; sp. zn. Rvp 21675/2013 a Rvp 21676/2013, Rvp 22192/2013 až Rvp 22194/2013, Rvp 22426/2013 a Rvp 22700/2013 a sp. zn. Rvp 22189/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ako aj práva zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Er 42/2005 z 25. novembra 2011 a sp. zn. 27 Er 130/2004 z 27. júna 2012, Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Er 105/2005 z 18. apríla 2011, sp. zn. 4 Er 289/2004 z 18. júla 2012, sp. zn. 8 Er 288/2009 z 9. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 289/2009 z 20. júna 2012, sp. zn. 12 Er 297/2009 z 20. júna 2012, sp. zn. 10 Er 268/2005 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 10 Er 609/2006 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 413/2009 z 30. júla 2012, sp. zn. 8 Er 413/2009 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 10 Er 275/2004 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 11 Er 324/2006 z 21. decembra 2012, Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Er 323/2010 zo 4. marca 2013, Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 211/2005 z 22. novembra 2012, sp. zn. 7 Er 76/2008 z 15. novembra 2012, sp. zn. 4 Er 7/2007 z 15. augusta 2012, sp. zn. 12 Er 48/2004 z 23. augusta 2012, sp. zn. 2 Er 230/2006 zo 14. novembra 2012, sp. zn. 4 Er 7/2007 z 15. augusta 2012,

sp. zn. 9 Er 156/2003 z 12. júna 2013 a Okresného súdu Košice okolie (ďalej len „okresný súd“) (spolu aj „okresné súdy“) sp. zn. 12 Er 103/2005 z 25. apríla 2013 (spolu aj „napadnuté uznesenia okresných súdov“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoE 52/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 1 CoE 15/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. 12 CoE 287/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 13 CoE 328/2012 z 20. februára 2013, sp. zn. 16 CoE 9/2013 z 12. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 316/2012 z 25. februára 2013, sp. zn. 14 CoE 256/2012 z 26. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 289/2012 z 21. februára 2013, sp. zn. 14 CoE 285/2012 zo 14. februára 2013, sp. zn. 15 CoE 519/2012 z 28. februára 2013, sp. zn. 12 CoE 305/2012 z 21. februára 2013, sp. zn. 13 CoE 364/2012 z 11. marca 2013, sp. zn. 5 CoE 45/2013 z 20. júna 2013, sp. zn. 5 CoE 45/2013 z 20. júna 2013, sp. zn. 6 CoE 79/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. 15 CoE 155/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 1 CoE 66/2013 z 28. júna 2013, sp. zn. 16 CoE 291/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 16 CoE 293/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 14 CoE 79/2013 z 2. júla 2013, sp. zn. 16 CoE 291/2012 z 30. júla 2013, sp. zn. 6 CoE 105/2013 z 9. septembra 2013 a sp. zn. 4 CoE 103/2013 z 30. júla 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

2. Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo na zabezpečenie úveru dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili tam sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (splnomocnenca), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

3. Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

4. Po tom, ako v začatých exekučných konaniach okresné sudy poverili sťažovateľkou zvolených exekútorov vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami okresných súdov tieto exekučné konania ex offo zastavili.

Krajský súd v dôsledku odvolaní podaných sťažovateľkou proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu tieto napadnutými uzneseniami (okrem iných častí výroku) ako vecne správne potvrdil.

5. V sťažnostiach podaných ústavnému súdu sťažovateľka v obsírnej argumentácii namieta, že postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov a krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva a práva zaručené v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a v charte, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatého a prebiehajúceho exekučného konania, na vykonanie ktorého okresný súd už raz udelil súdnemu exekútorovi poverenie, došlo k prekročeniu právomoci okresného súdu ako súdu exekučného, v kompetencii ktorého podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Podľa sťažovateľky okresné sudy rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je

nevykonateľný. Uvedené pochybenia okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

6. V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 a v sťažnostiach podaných po tomto dátume sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

7. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom konštatoval, že napadnutými uzneseniami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a charte, aby tieto uznesenia zrušil a veci vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, aby jej priznal v každom jednotlivom prípade finančné zadosťučinenie v sume po 1 000 € (v prípadoch, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo po 600 € (v prípadoch, kde bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.), a napokon, aby jej priznal úhradu trov konania.

Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal v každom prípade aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

8. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajúc sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

9. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod v záhlaví označenými spisovými značkami a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom napadnutými uzneseniami okresného súdu, ako aj postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutiami okresného súdu

12. V súvislosti s napadnutými rozhodnutiami a postupom okresného súdu ústavný súd v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný (všeobecný) súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

13. Podľa ústavného súdu sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania napadnutých uznesení okresného súdu, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon, tak ako to vyplýva zo samotných sťažností, sťažovateľka aj účinne využila. Na základe sťažovateľkou podaných odvolaní sa krajský súd ako súd odvolací v odvolacích konaniach musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiam okresného súdu, aké sťažovateľka proti týmto rozhodnutiam uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tejto časti už po ich predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutiami krajského súdu

14. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami krajského súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že a) krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý ako exekučný súd podľa sťažovateľky nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmaval exekučné tituly po tom, ako už raz tieto exekučné tituly preskúmal pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií. Okrem toho sťažovateľka namieta, že b) krajský súd nenapravil ani pochybenie okresného súdu, ktorý pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem toho sťažovateľka namieta, že c) krajský súd a pred ním tiež okresný súd neprerušili, hoci tak mali urobiť exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Napokon sťažovateľka namieta d), že tak krajský súd a ani okresný súd nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladalo ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

15. V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období zaoberal, vo svojej argumentácii k odmietnutiu sťažností v tejto časti ako zjavne neopodstatnených odkazuje, čo sa týka odôvodnenia, na svoje rozhodnutie č. k. II. ÚS 78/2013-16 zo 7. februára 2013 (v prípadoch, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo na svoje rozhodnutie č. k. II. ÚS 79/2013-13 zo 7. februára 2013 (v prípadoch, kde bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.).

16. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia.

17. Súvislosti s doplňujúcou argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa porušenia práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. februára 2013, ústavný súd pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z uvádzaných dôvodov už z uznesení okresného súdu, proti ktorým podala aj odvolania,

v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (príp. podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu), že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a objasnil svoje závery, pre ktoré považoval uznesenia okresného súdu za vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu kasačného orgánu, bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, v dôsledku čoho k porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo.

18. Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014